
===== İslamcılar Ciddiye Almak =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Author: Emin Reşah .. :Date: <12086 - Thu 05:09>

Hikayelerini okumaktan hazzettiğim kimse yok. Şu sıra, okumak denince aklıma gelen tarihe bulanmış yazılar. Tarih şu zaman için, yaşadığımız an için herhangi bir hikayeden, bir romandan daha gerçek değil. Hayatımız o zamanlardan o kadar ayrı ki ya bu kitaplar, ya hayatımız kurgu.

Seyyid Hüseyin Nasr ve Oliver Leaman'ın *İslam Felsefesi Tarihi*'ni karıştırdım biraz. Meseleleri ciddiye almaya çalıştığım oluyor, sanki zamanımızda buradaki konuların çok bir önemi varmış gibi yapmaya çalıştığım. Belki *ticaretim* bundan olsa daha iyi olurdu, o zaman size de biraz felsefe satardım ama maalesef kazancım başka yerden ve bu ticaretin miadının dolduğunu görmem o sebeple daha mümkün.

Tüm *İslam Felsefesi* denen hadise, *muallim-i evvel* Aristoteles'in ve bir ölçüde yeni Eflatuncu Plotinus ve ahfadının, Kur'an ve hadisle uyuşturulmaya çalışılmasından mürekkep. Ancak bu kaynakların hiçbirisi bugün yaşadığımız sorunlarla somut bir akrabalığa sahip değil. Akrabalığı bizim tesis etmemiz gerekiyor, Aristo'nun aslında bilgisayarların temelindeki mantığın *mucidi* olduğunu söylememiz gerekiyor ama bunu yaparken George Boole denen adamı atlamak gerek. Eflatun'dan *tüm Batı felsefesi eserine dipnotlardan ibarettir* diye bahsetmek lazım ama ürettiği hemen hiçbir fikrin *aynen* ayakta olmadığını göz ardı ederek. Kitap ve sünnetin zamanımıza birbuçuk binyıllık bir tefsir ve yeniden tefsir sürecinden süzülüp geldiğini unutarak.

Son zamanlarda hiç meraklı olmadığım halde *İslamcılık* ile ilgili birkaç yazı gözüme ilişti. Sanırım böyle bir *fikrin* mevcut olduğuna hala inananlar ve bunu savunmayı vazifesi sayanlar mevcut. Ancak söylenen yeni bir şey, tabii ki, yoktu. *İslamcılık*'ın temelde kof slogandan ibaret, *Allah'a havale edersek geçer* minvalli bir *tembel felsefesi* olduğunu farkedebilmek için, eski *İslamcılar*ın bir kısmının (belki büyük kısmının) Liberalliğe yelken açtıklarını görmek gerekmiş olabilir. *İslamcılar*ın bir kısmı iktidarın fikirden daha önemli olduğunu gördüklerinde, *idare-i maslahat* isimli yeni bir mezhebe kaydoldular. Yavaş yavaş filizlenen bir iktidar kavgası, ortada insanların buluşacağı bir fikir olmadığı için *sen, ben, bizim hoca* kavgasına döndü ve bu da, tabii ki, açık açık *iktidar bize daha layık* iddialarıyla değil, entelektüel adabı içerisinde laf yumaklarıyla yapılıyor.

Eskisi, yenisi, sağ, solu, ortası da dahil olmak üzere *İslamcılar*ın ne söylediğine, bugün için ne çözüm ürettiğine dair bir fikriniz var mı? Şahsi düzeyde söyledikleri tüm müslümanların üzerinde ittifak ettiği sözler ama *İslamcılık* dediğimizde anladığımız siyasi manada ne gibi bir yenilik, ne gibi bir çözüm var?

*İslamcılar*ın özgürlükler konusundaki fikri ne? Veya *İslamcılar*ın nasıl bir yönetim hevesi mevcut? Veyahut ekonomi politikaları ne? Eğer özgürlükler olduğu gibi veya artarak devam edecekse, bununla *İslam*'ın ne ilgisi var? Eğer yönetim sistemi bugünküne benzer, çok partili, bol pırtılı olacaksa, *İs-*

---

lam bunun neresinde? Ekonomide eğer bugünkü sistemi ana hatlarıyla devam ettireceksek, söylediklerinizin kime ne faydası var?

Yok eğer alternatif bir şeyler söylüyorsanız, nerede bu alternatifler? Hangi teoriye, hangi felsefeye, hangi fikre yaslanıyor? Sağı solu eleştirmeden, komşunun çöpünü eşelemeden bir söz sarf edebiliyor musunuz? Tamam, İslamcılıktan başka fikir yok da, nedir bu İslamcılık?

Dürüstlük, organizasyon becerisi, seçmeniyle aynı dili konuşma gibi standart olması gereken, ancak bizde nadir olan özelliklerden dolayı hasbelkader iktidara gelmiş bir zümre tarafından on senedir yönetiliyoruz. Arada sırada, dekor, makyaj kabilinden akıllarına gelen İslamcılık dışında bir taraflarını görmedik. Görmedik, çünkü aslında öyle bir fikir yoktu. İktidarın dışında kalmış *entelijansiya* eleştirebilir, ancak siyasetçilerin elinde şu yaptıklarından daha fazlasını yapacak bir fikir olup olmadığını sormaz.

Yoktu.

Çünkü gerçekte İslamcılık fikri, reaksiyoner bir fikirdi. Hep böyleydi, hala böyle. Derdi tasası *düşmana* bir şekilde karşı koymak olan müslümanların, düşmanın *fikir* cephesine cevap vermeye çalışmasıydı. Kendi düşünce sistemini bugüne taşıyamamış, dünyayı hala Aristo'yu, Eflatun'u, Kindi'yi, Gazali'yi tekrar ederek anlayacağını sanan, ancak o insanların bugüne uzaklığı ölçüsünde güne uzak düşen bir insan aklıma geliyor İslamcı deyince. Dahası biz bu kaynakları bile *düşmanın* bildiği kadar iyi bilmiyoruz, hani hasbelkader işimize yarayacak bir şey olsa bunu da bize *düşman* öğretiyor.

Modern dünyanın bir fikir krizinde olduğu doğru olabilir. Bu daha çok fikir üretilemeyişinden değil, *fikrin önemini kaybetmesinden* olsa da, bir fikir krizinde olduğumuzu söylemek mümkün. Buna mukabil, bu krizin farkında olsalar bile İslamcılarımızın mesela Bilim konusunda, iktisat konusunda, insanların nasıl daha doğru olacağı konusunda, güç ilişkileri konusunda, nükleer silahlar konusunda, doğru siyaset konusunda, milliyetçilik konusunda, kadınların çilesi konusunda ne fikir üretebileceklerini çok merak ediyorum. Kritik etmek kolay, dünya güzel ve herkesin mutlu olduğu bir yer değil; iktidardan uzakta kendini *tadil makamı* görmek de kolay ama Liberal Demokrasi'yi, Bilim anlayışını, Feminizm'i neyle ikame edeceklerini bilmeden neyi tadil edebilecekleri kocaman bir soru işareti.

O soru işareti dolmadan, kimsenin İslamcıları ciddiye almasına gerek yok. Kritik bedava.